

[Edel Saunte.]

er offentlige Myndigheder, der skal have foretaget Forretninger, kunde det maaske spare Kontorudgifter og Skriverier frem og tilbage. Men i de faa Tilfælde, hvor der er Tale om Udpantning for private, tvivler jeg om, at det vil betyde noget for Økonomien. Jeg mener, at vi bør se nærmere ogsaa paa dette Forslag i det kommende Udvalg. Jeg skal paa et senere Tidspunkt af Forhandlingerne komme tilbage til Forslag om Nedsættelse af et Udvalg.

Thisted Knudsen: Jeg maa sige, at jeg deler ikke det ærede Medlem Fru Edel Saantes Betæneligheder hvad angaar Lovforslagets Bestemmelse om, at Afgiften ved Udpantningsforretninger, for saa vidt der er Tale om private, skal forudbetales. Det Udpantningsgebyr, der er Tale om, ogsaa hvor Mødre skal have udpantet Bidrag til deres Børn, er jo saa beskedent, at jeg vil tro, det i Almindelighed ikke vil volde nogen Vanskelighed at fremskaffe det. Mit Parti kan derfor tiltræde denne første Del af Lovforslaget — det har jo været behandlet her i Folketinget før —, men jeg vil gerne have Lov hertil at føje, at efter vor Opfattelse burde Lovforslaget være gaaet endnu videre, idet man burde have medtaget Udpantningsafgifterne, ogsaa naar Rekvirenten er den offentlige Myndighed. Da vi sidst behandlede Lovforslaget her i Folketinget, henvendte Sognefogderne sig til Udvalget med Ønske herom. Jeg ser, at den højtærede Justitsminister i sine Bemærkninger til Lovforslaget gaar imod Sognefogdernes Ønsker og endog polemiserer med dem. Jeg maa tilstaa, at de Bemærkninger, den højtærede Justitsminister fremsætter i Lovforslaget, virker ikke særlig overbevisende. Vi er vel alle enige om, at Sognefogedhvervet skal være et Hædershverv, og at der ikke skal være knyttet økonomisk Fordel til dette, men et beskedent Vederlag for deres Arbejde har de efter min Opfattelse Krav paa. Man maa erindre sig, at Sognefogderne paa Landet har forholdsvis smaa Forretninger, og ved disse Udpantningsforretninger gaar det ofte saaledes, at de maa køre en lang Vej paa Cykel for at tale med Udpantningsskyldneren.

Sognefogeden optræder ikke paa samme Maade som Kongens Foged; i Almindelighed

er Sognefogeden saaledes indstillet, at han taler sig til Rette med den paagældende for at faa Beløbene ind. Jeg synes derfor, det vilde have været rimeligt, om man fra Justitsministerens Side havde stillet sig forstaaende over for Sognefogdernes Ønske og havde foreslaaet, at alle Udpantningsafgifter, selv om det er til en offentlig Myndighed, skal udbetales ved Forretningen. Jeg forstod det ærede Medlem Fru Edel Saunte saaledes, at hun ønskede nedsat et Udvalg til Behandling af Lovforslaget, og der vil jo saa blive Lejlighed til i dette Udvalg at drøfte Spørgsmaalet nærmere.

Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem Fru Edel Saunte i, at Lovforslagets Bestemmelse om at flytte visse Nævningesager til Behandling ved Underretter under Medvirken af Doms mænd maa anses for at være meget praktisk. Det er blot mærkeligt, at denne Bestemmelse aldrig før har set Dagens Lys, for naar der i disse Sager foreligger tilstrækkelig Tilstaaelse, virker det urimeligt, at man skal have Nævningeting til en saadan Sag, da det baade er kostbart og besværligt og ogsaa udtrækker Afsoningstiden for den paagældende. Ministeren fremhæver i Lovforslagets Bemærkninger, at man ved at flytte disse Sager — det er sikkert ikke ret mange, det drejer sig om — fra Nævningeinstitutionen over til andre Retter, opnaar en Lettelse i Landsretternes Arbejde. Og dette er i Virkeligheden haardt tiltrængt, for den Tid, der gaar med en Retssags Behandling, naar Retssagen skal til Landsretten, for ikke at tale om Højesteret, er efterhaanden blevet urimelig lang. Jeg tror, at Landsretterne behandler ca. 5 000 Sager om Aaret i Øjeblikket, det er betydelig flere end før Krigen, og jeg ved, at Retterne har været belastet med meget Arbejde, Landsforrædersager, Krisesager, og hvad det nu altsammen er. De Bemærkninger, jeg her fremsætter, er ikke noget Angreb paa Landsretterne eller Højesteret, men det er en Understregning af, at man ude i Befolkningen begynder at blive betænkelig, fordi man tit skal vente 1 eller 1½ Aar for at faa en almindelig Landsretssag afgjort. Det er i Virkeligheden saaledes, at mange viger tilbage for at anlægge en Retssag, fordi den ikke finder sin Afgørelse før 1 eller 1½ Aar efter. Jeg havde saaledes i min Forret-